

NAJSTARIJI KAMENI GRBOVI GRADA SPLITA

Tokom XI stoljeća, kada su evropski gradovi počeli da postaju samostalni i nezavisni od feudalne gospode, biskupa i knezova, počese se javljati i gradski grbovi koji ranije, u feudalno doba, nisu postojali. Poput ostalih evropskih gradova i sredovječni dalmatinski gradovi voljeli su da grbom označe svoju samostalnost. Taj izabrani simbol isticali su na vidljivim mjestima, a osobito na zgradama koje su pripadale općini. Tako su se, pored pečata kojim ovjerljivahu isprave, počeli da izrađuju reljefi sa gradskim grbom.

U zadarskom muzeju Sv. Donata čuva se mala kamena ploča sa reljefom koji prikazuje sv. Krševana, zadarskog zaštitnika, koja sudeći po stilu potiče iz XIII. stoljeća.¹⁾ Smatramo li taj reljef doista gradskim grbom, kao što čini C. Cecchelli,²⁾ onda bi to bio dosada poznati najstariji grb dalmatinskih gradova izrađen u kamenu. Grbovi ostalih dalmatinskih gradova potiču iz kasnijeg vremena. Grad Šibenik ima najstariji gradski grb u kamenu iz doba gotičkog stila, a gradovi Trogir, Kotor i Korčula iz doba renesanse. Najstariji reljefni grbovi tih gradova iz XIII i XIV stoljeća, u doba romaničkog stila u Dalmaciji, nestali su valjda usred pregradnja općinskih zgrada i tek ih je, pored Zadra, sačuvao Split.

Ponosan da je sagrađen među zidinama palače velikog rimskog imperatora, Split nije za svoj grb izabrao lik svog sveca, gradskog zaštitnika sv. Dujma, kao većina dalmatinskih gradova, već sliku utvrđenog grada, koji potsjeća na Dioklecijanovu palaču, u kojoj se sredovječni Split razvio. Prikazat će ovdje četiri najstarija splitska grba izrađena u kamenu, koji još nisu bili publicirani ni proučeni. Pored bezbrojnih plemićskih grbova, koji ukrasuju dalmatinske crkve, zidine i palače, grbovi dalmatinskih gradova nisu baš tako brojni, te će ovi reci biti ipak mali prilog proučavanju naše heraldike.

U istočnom dijelu stare splitske vijećnice uzidan je uz prizemne arkade mali reljef četvornog oblika. Grb je širok 51 cm, a visok 59 cm (sl. 1). Uokviren je izmjeničnim zupcima, motivom uobičajenim u romaničkom i gotičkom stilu. Na gradskom zidu, kojemu je u reljefu označen svaki pojedini kamen, ističu se četiri kule: dvije srednje su osmerokutne, a dvije krajne četverokutne. Kule imaju glatke zidove, sve četiri su dvospratne, a spratovi su im odijeljeni korničima. U prizemlju imaju otvore, koji su kao i prozori spratova, romaničkog oblika. Kule, kao i rubovi zidova, okrunjene su zupčastim kruništem alla ghibellina. Nad rastvorenim gradskim vratima uzdiže se sred grada dvospratni romanički zvonik. U prvom spratu je veliki poluokrugli prozor, a u drugom dva prozora, nad kojima je krov u obliku niske piramide.

¹⁾ Brunnelli V., *Storia di Zara*, p. 216

²⁾ Cecchelli C., *Catalogo delle cose d'arte*, Zara, p. 200

U gornjem dijelu, u prostoru između okvira i zvonika sa jedne i druge strane, bila su dva mala grba izvedena u reljefu. Sasma su otučeni i zbog toga prostor na kojemu su bili ima hrapavu površinu. Ta površina ima oblik šiljastog štita, koji redovito imaju grbovi XIII i XIV stoljeća, pa iako su grbovi sasma otučeni, njihov se oblik još uvijek jasno opaža. Zbog brisanja grbova uzdignut je jače i gornji okvir reljefa.

Da su na tom prostoru doista bili grbovi pored jasnih tragova navodi nas i činjenica da se na starim gradskim grbovima u Splitu običavalo postavljati i grbove vladara i knezova, čiju je vlast grad u to doba priznavao. To ilustriraju lijepo dva splitska grba, o kojima ću ovdje pisati.

Nastaje pitanje čiji su bili grbovi u gornjem dijelu splitskog najstarijeg grba i zbog čega su ti grbovi otučeni. U daljnjem razlaganju pokušat ću da odgovorim na to pitanje.

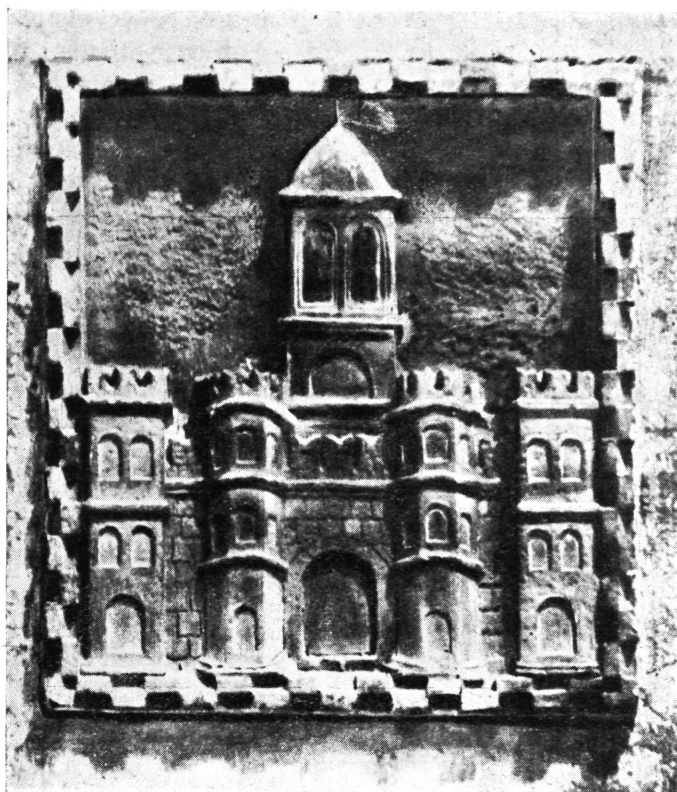
U Splitu kao i u ostalim dalmatinskim gradovima, koji su priznavali mletačku vlast, ima mnogo otučenih grbova i natpisa na svim javnim spomenicima i općinskim zgradama. Na njima se očito vidi kako su slova brisana i znakovi otučeni. Sačuvani su tek grbovi i natpisi na crkvama i na privatnim palačama. Jasno je da je to učinjeno po naredbi državne vlasti, koja nije mogla da dira u crkvenu i privatnu svojinu. A i tko bi inače smio da briše u aristokratskoj republici te plemićke grbove i natpise gradskih knezova? Poznato je međutim da je mletački senat eda spriječi isticanje pojedinog plemića spriječavao podizanje javnih spomenika i epitafa. U korčulanskoj kronici, prema pisanju V. Vuletića-Vukasovića,³⁾ koja donosi redosljed gradskih knezova, uz ime kneza Zorzi Bizzamano čita se ova bilješka: »Ill.mo S.r Zorzi Vizzamano conte 101 Sotto questo regimento è venuto ordine di Venetia in Ducale acciò si debbi levar tutte le statue, arme, epitafi fatti in honore delli regimenti, onde fu tutto levato et smantellato, via di alcune bagatele, a tal segno che quasi restò la città deturpata e con proibizione di non erigerli più. Fu l'anno 1691.« Prema tome vidimo da je g. 1691. mletački senat izdao naredbu da se hvalisavi natpisi, grbovi i spomenici gradskih knezova brišu i otuku.

Ta se naredba ne će biti samo ograničila na grad Korčulu, već je važila i u ostalim dalmatinskim gradovima, pa naravno i u Splitu gdje vidimo mnogo otučenih natpisa i grbova. Da su postojale i ostale slične naredbe svjedoče dokumenti koje spominje L. Benevenia u članku: »A proposito di alcune iscrizioni lapidarie venete in Zara« (Annuario Dalmatico V.). Pored te naredbe, pouzdane historijske vijesti svjedoče nam, da je mletačka vlast rado uklanjala javne znakove, koji su potsjećali na negdašnju vlast hrvatsko-ugarskog kraljevstva u Dalmaciji. Podatke o tome sakupio je u jednom svom članku dr. Ljubo Karaman.⁴⁾

³⁾ *Bullettino di archeologia e storia dalmata*, V p. 74

⁴⁾ Karaman Lj., *U vrijeme Mlečića istučeni su u Splitu mnogi stari natpisi i*

skulpture, Božićni prilog »Hrvatskog dnevnika«, Zagreb 1936. O tome i A. Belaš: *Hrvatska povijest u Vojnovićevoj Historie de Dalmatie* p. 95. Split 1935.

Sl. 1. Grb grada Splita iz prve polovice XIV stoljeća

Mali grbovi u gradskom grbu Splita mogli su dakle da budu otučeni spomenutom naredbom mletačkog senata iz g. 1691. ili pak posebnom zapovjesti mletačke vlasti. Kušat ćemo odgovoriti i na pitanje čiji su to bili grbovi.

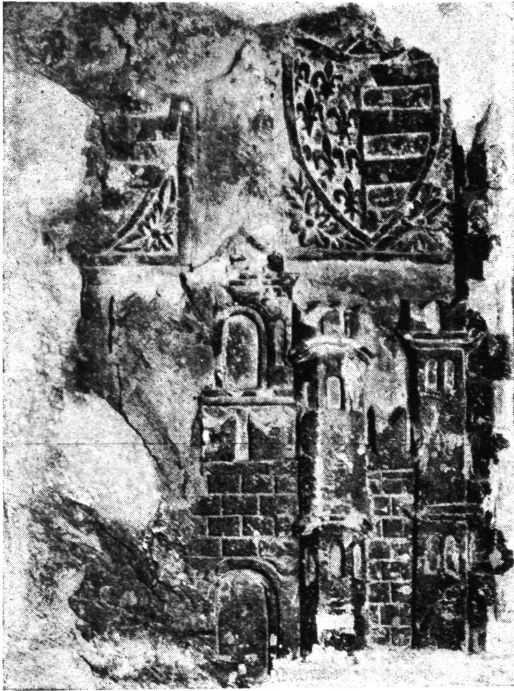
Gradski grb o kojemu pišem nalazi se na vijećnici ili kneževoj palači. U XVIII poglavlju V knjige splitskog statuta pisanog 1312. godine čitamo da se tih godina imala da dovrši gradska vijećnica⁵⁾ Tada je upravljao Splitom knez Juraj II. Šubić, sin Pavla I.⁶⁾ Rod Šubićevih je baš tih godina bio moćan i dalmatinski su gradovi priznavali Šubićevu vlast. Budući da se je oduvijek nad svim javnim zgradama postavljao grb onih knezova za čije vrijeme su se te zgrade dizale, bit će da je Juraj Šubić rado istaknuo grb svoje obitelji na gradskoj vijećnici. I doista, najpouzdaniji naš historičar Ivan Lucić u svom djelu »Delle memorie di Tragurio hora detto Trau«⁷⁾ pišući o grbu Šubića

⁵⁾ To poglavlje glasi: »Item statutum et ordinatum est, quod postquam completum fuerit palatium communis, teneatur potestas uel rector, qui pro tempore fuerit in ciuitate, annuatim murare decem passus muri ad caritatem uersus Sarandam; et teneatur uinculo sacramenti et banno XL librarum de suo sa-

lario, J. Hanel, *Statuta et leges ciuitatis Spalati*, p. 198, Zagreb 1878.

⁶⁾ *Serie dei reggitori di Spalato*. *Bulletino di archeologia e storia dalmata IX*. Split 1886.

⁷⁾ Izdano u Veneciji 1674 p. 171

Sl. 2. Grb grada Splita iz druge polovice XIV stolj.

bili gradski knezovi u Splitu. Tada je u dalmatinskom graditeljstvu vladao romanički stil, a gradski grb vijećnice nosi oznake tog stila. Kule i zvonik prikazani su u masivnim oblicima romanike. Prozori i otvori su romanički kao i okvir izmjeničnih zubaca koji obrubljuje reljef.⁸⁾ Pored toga grb se svojom

⁸⁾ Karaman Lj. *O starom gradskom domu u Splitu*. Božićni prilog »Novog Doba«, Split 1935.

⁹⁾ Okvir izmjeničnih zubaca javlja se u Splitu na nekim ranogotičkim spomenicima. Ali budući da je ovaj motiv vrlo čest na dalmatinskim spomenicima XV stoljeća, upozorit ću da se taj ukras javlja u Italiji, osobito u Veneciji, odakle k nama dolaze umjetnički stilovi, u XIII. stoljeću a i ranije. Na pr. na kruni mletačkog zdenca, koju Colasanti datira u XI stoljeće (A. Colasanti, *L'arte bizantina in Italia* t. 82 Milano 1923), i na kapei Zeno u crkvi sv. Marka, uz kipove iz XIII. stoljeća (A. Venturi, *Storia d'arte italiana*, III. fig. 331—334). Kao okvir malih reljefa vidi se motiv izmjeničnih zubaca na pr. na ranogotičkim pločama u Arheološkom muzeju u Zagrebu koje potiču iz Italije (Brunšmid, *Kameni spomenici hrvatskoga*

napominje ».....l'antica arma della Casa Subich conti di Brebir la quale si vede scolpita in piu luochi sopra il Palazzo Pretorio di Spalato.« Prema tome jasno je da je Ivan Lucić vidio na kneževoj palači u Splitu grbove obitelji Šubića. On je te grbove mogao da vidi sve do god. 1654., jer je do te godine boravio u Dalmaciji. Grbovi su dakle nestali iza Lucićeva preseljenja u Rim, dakle možda g. 1691. i to prema spomenutoj naredbi mletačkog senata.

Budući da je splitska gradska vijećnica nekoliko puta bila pregrađivana,⁸⁾ postavlja se pitanje da li su Šubićevi grbovi bili baš na ovom gradskom grbu ili na drugim mjestima te palače. Nastojat ćemo da i to utvrdimo.

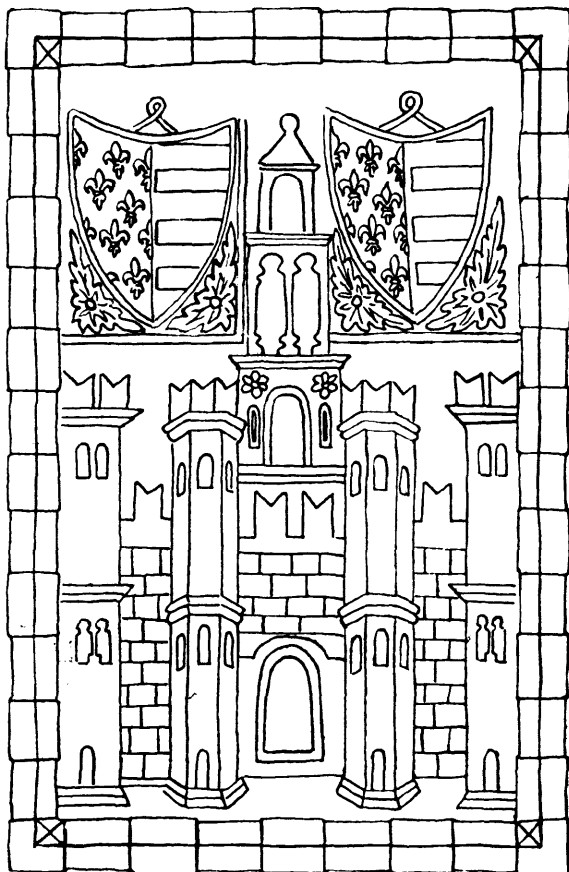
Sam reljef gradskog grba u kojemu su, kako pretpostavljam, bili Šubićevi grbovi može po svom stilu da se potpuno slaže sa početkom XIV stoljeća, kada su članovi tog moćnog hrvatskog roda

narodnoga muzeja u Zagrebu, Vjesnik Hrvatskog arheološkog društva NS XII. f. 617, 818 Zagreb 1912). M. Vasić smatra da je najstariji dalmatinski primjer ovoga motiva na portalu sv. Dominika u Trogiru sagrađenom god. 1323.—1372. (Vasić M. M., *Arhitektura i skulptura u Dalmaciji*, str. 214 Beograd 1922.). Ali je to samo najstariji otprilike datirani primjer, a ne i prvi uopće. Najranije se, koliko do sada znamo, javlja motiv izmjeničnih zubaca na ciboriju sv. Marije u Biskupiji iz XI. st., koji će skoro u rekonstrukciji publicirati Dr. Gunjača. Fragment tog ciborija sa motivom izmjeničnih zubaca vidi u Karaman: *Iz koljevke hrvatske prošlosti* sl. 115. Sve smo ovo naveli, da pokažemo kako okvir izmjeničnih zubaca na najstarijem splitskom gradskom grbu može da bude iz početka XIV. stoljeća.

zagasitom patinom odvaja i razlikuje od ostalih zidova vijećnice, što odava da je preuzet iz starije zgrade i pri njezinoj pregradnji opet bio tu uzidan.

Iz jednog odgovora mletačkog senata na molbe splitskih poslanika doznajemo da je stara vijećnica iz početka XIV stoljeća izgorila g. 1420. i da mletački senat u prosincu te godine dozvoljava da se »dictum palatium debeat aptari et debite reformari.«¹⁰⁾ To je doista i učinjeno. Gradska vijećnica, kako se to vidi po stilu kićene gotike u kojoj je sazidana, potiče iz XIV stoljeća, a sam pak natpis uzidan u njene pročelne zidove veli da je sagrađena god. 1433.,¹¹⁾ za vrijeme splitskog gradskog kneza Marka Morosini. Možda je ta godina na tom natpisu navela don Luku Jelića,¹²⁾ da grb o kojemu pišem pogrešno datira godinom 1452. jer ni u grbu ni u blizini nije nigdje zabilježena ta godina. Na vijećnici uz arkade postoje još dva otučena kamena. Na prvome se vide tragovi gotičkih slova, dakle to nije mogao da bude Šubićev grb, jer je čitav taj kamen bio ispunjen natpisom. Drugi otučeni kamen otkriva doduše šiljasti oblik štita za grb, ali na otučenom polju raspoznaje se još horizontalni pojas duž sredine. A takav je baš grb mletačke obitelji Morosini. Jasno je stoga da je taj otučeni kamen bio grb Marka Morosini za vrijeme čijeg se upravljanja Splitom pregradila gradska vijećnica. Osim toga uz donji zašiljeni dio grba vide se tragovi reljefnih trokutnih cvijetova koji se u XV stoljeću, u doba kićene gotike, često stavljahu kao ukras uz grbove, dok se u XIV stoljeću, dakle u doba knezova Šubića, ti cvijetovi nijesu upotrebljavali.

Međutim kako je splitska vijećnica u svom gornjem dijelu u XIX stoljeću pregrađena moglo bi se pomisliti da su tu, u gornjem porušenom dijelu, bili Šubićevi grbovi, koje je Ivan Lucić vidio. Ali ta pomisao nije vjerojatna. Oko

Sl. 3. Rekonstrukcija splitskoga grba iz druge pol. XIV stolj.

¹⁰⁾ Ljubić S., *Listine VIII* p. 64.

¹¹⁾ *Bulletino di archeologia e storia dalmata XIII*, p. 19, Split 1890.

¹²⁾ Jelić dr. L., *Guida di Spalato e Salona* p. 205, Zara 1894.

g. 1820. austrijska vojna vlast preinačila je doduše vijećnicu, srušila gornji dio zgrade i adaptirala ga u nespretnom stambeno-birokratskom izgledu. Dogodilo se to one kobne godine kad je ta ista vojna vlast porušila staro splitsko kazalište i ostale lijepe palače kićene gotike, koje su na današnjem Narodnom trgu činile slikovitu i tipičnu cjelinu. Ali nam se izgled stare vijećnice iz XV stoljeća sačuvao u crtežu geometra Zudenigo iz XVIII stoljeća¹³⁾ i u bakrorezu štampanom u Adamovoj knjizi o Dioklecijanovoj palači u Splitu izdanoj god. 1674.¹⁴⁾ Na obim crtežima jasno se vidi da su grbovi na staroj vijećnici postojali samo u prizemlju između arkada, dok u gornjem dijelu nema nikakvih reljefa. Prema tome je isključeno da su grbovi bili u gornjem porušenom dijelu. Adamov bakrorez doduše ne donosi potpuno vjerno izgled stare vijećnice. Engleski arhitekt dao je vijećnici obilježje renesansnog stila, ali je tačno, kao i geometar Zudenigo u svom crtežu, obilježio mjesto grbova u prizemlju, gdje ih i danas prepoznajemo.

Pored toga čini nam se nevjerojatnim da bi Mlečani, kad su g. 1453. sazdali potpuno iznova kneževu palaču, bili ostavili grbove Šubića prema kojima su oni bili neprijateljski raspoloženi. Ali budući da ih je Lucić dva stoljeća poslije toga na zgradi vidio, to znači da su ih Mlečani tada ponovno uzidali. Da su grbovi bili u gornjem dijelu i to kao posebni reljefi Mlečani ih ne bi sigurno bili tu ponovno postavili. To bi za njih bio i odveć vidljiv znak hrvatskog prava na Split, koje su oni nijekali. Ali kako su ti grbovi, kao što mi pretpostavljamo, bili u malom reljefu gradskog grba oni su se sačuvali.

Svi nas ti navodi upućuju da prihvatimo pretpostavku, da su istučeni grbovi u najstarijem reljefnom gradskom grbu splitske vijećnice nosili krilo, znak Šubićeve obitelji. Taj detalj je jedan od rijetkih uspomena u kamenu koji otkriva vezu dalmatinskih gradova sa tom istaknutom domaćom obitelji. Stoga smo i nastojali provjeriti Lucićevo pisanje i otrgnuti tako tu uspomenu iz zaboravi.

U lapidariju splitskog Arheološkog muzeja čuva se reljefni grb grada Splita na kamenoj ploči visokoj 70 cm, a širokoj 46 cm. od običnog dalmatinskog kamenca (sl. 2). Prednji dio grba je oštećen vremenom tako da se je tek polovica reljefa sačuvala. Zbog simetričnog rasporeda reljefa uspjelo mi je, u crtežu koji ovdje donosim, rekonstruirati grb u cjelini. Grb je (sl. 3) obrubljen omiljelim okvirom gotičkog stila, nizom izmjeničnih zubaca. Četiri kule učvršćuju zidove kojima je jasno označeno veliko kamenje, koje potsjeća na rustiku. Zidine i kule su obrubljene kruništem alla ghibellina, a imaju u oba sprata prozore i pri dnu vrata romaničkih lukova. Između kula, a iznad rastvorenih gradskih vrata uzdiže se trospratni zvonik. Na njegovom prvom spratu zija veliki otvor, kraj kojega su dva uska prozora. Tu je u uglovima zvonik okićen ukrasnim cvijetovima. U srednjem spratu stoji vitka bifora.

¹³⁾ Zudenigov crtež nalazi se u zadarskom arhivu. Nisam ga vidio, već samo točnu kopiju, akvarel prof. Vecchietti u splitskoj gradskoj biblioteci.

¹⁴⁾ A d a m R., *Ruins of the Palace of the Emperor Diocletian at Spalato*, t. XVII.

¹⁵⁾ Grbovi obitelji Anjou vide se i na srebrnoj raki sv. Šimuna i kaleža u zadarskoj

Završna lanterna ima poluobli otvor i niski šiljasti krov. Zvonik je zbijen u uskom prostoru između dva grba ugarskog kraljevstva i to dok je u Ugarskoj vladala kraljevska obitelj Anžuvina, koja je uz vodoravne pojase na štitu ugarskog grba postavila ljiljane, simbol svoje porodice.¹⁵⁾ Grbovi vise o niti, a uz donji dio stoje trokutni gotički cvijetovi, koji se običavahu stavljati između okvira i donjeg dijela štita od kraja XIV pa sve do konca XV stoljeća.

Svojim rasporedom i izgledom grada ovaj grb slični na već opisani grb splitske vijećnice, samo što se u prvom ispoljava više duh romaničkog, a u ovom duh gotičkog stila. Najveća se razlika primjećuje u prikazivanju zvonika.

Po ugarskim grbovima dinastije Anžu vidimo da je ovaj grb postavljen na neku općinsku zgradu, koja se sazidala u doba kada je Split priznavao vlast ugarskih vladara iz obitelji Anžu. Ali budući su Anžuvinci dvaput vladali u Splitu, to se postavlja pitanje da li je grb nastao u prvom ili u drugom periodu njihova vladanja. Pri odgovoru na to pitanje pomaže nam sam stil reljefa. Grb je izrađen u gotičkom stilu; kule su vitke, a zvonik rastvoren i iskićen, kao i grbovi, reljefnim cvijetovima. Ta vitkost i kićenost odlike su baš gotičkog stila, a taj se u dalmatinskom graditeljstvu i skulpturi javlja sredinom XIV stoljeća. Stoga je bolje grb datirati baš u to doba, jer bi prvi period Anžuvinske vladavine u Splitu bio preuranjen obzirom na stilske oznake ovog grba. U drugoj polovici XIV stoljeća od g. 1357. do 1387. grad Split priznaje vlast ugarsko-hrvatskog kralja Ljudevita Velikog i njegove kćerke kraljice Marije.

Danas se nažalost ne zna odakle grb potiče, jer kada je donesen u Arheološki muzej nije zabilježeno sa koje je zgrade skinut. U svakom slučaju bit će bio postavljen na nekoj građevini, koju je sagradila splitska općina. U lapidariju istog muzeja nalazi se mala kamena ploča sa natpisom ispisanim slovima razvijenog gotičkog pisma. Tekst, koji se odnosi na neku zgradu podignutu od grada Splita, glasi:

† HOC OPUS FE
CIT COMUNE S
PALETI A DNI
MCCCLXXIII

Stil slova i vrst kamena ove ploče i opisanog grba podudaraju se, a godina natpisa 1373. spada baš u drugo razdoblje hrvatsko-ugarske vladavine Anžuvina u Splitu. Stoga nije isključeno da su se natpis i grb, koji imaju i sličnu patinu, nalazili na istoj zgradi. U tom slučaju imali bismo tačni datum reljefnog grba, sa kojega začudo nisu skinuti ugarski grbovi, jer se je valjda nalazio na nekom visokom, nepristupačnom i slabo vidljivom mjestu.

crkvi sv. Šimuna (Cecchelli o. c. p. 111, 121). Dr. L. Jelčić publicirao je i grb grada Splita nacrtan kao minijaturu u rukopisu kronike Tome Archidakona. Tu se također vidi grb obitelji Anjou. (*Vjesnik hrvatskoga arheolo-*

škoga društva NS I p. 41 Zagreb 1895.). Jednaki grb vidi se i u maloj transeni na pročelju trogirske katedrale. Začudo ga pisci koji su pisali o katedrali ne spominju, iako je važan za datiranje ove lijepe građevine.

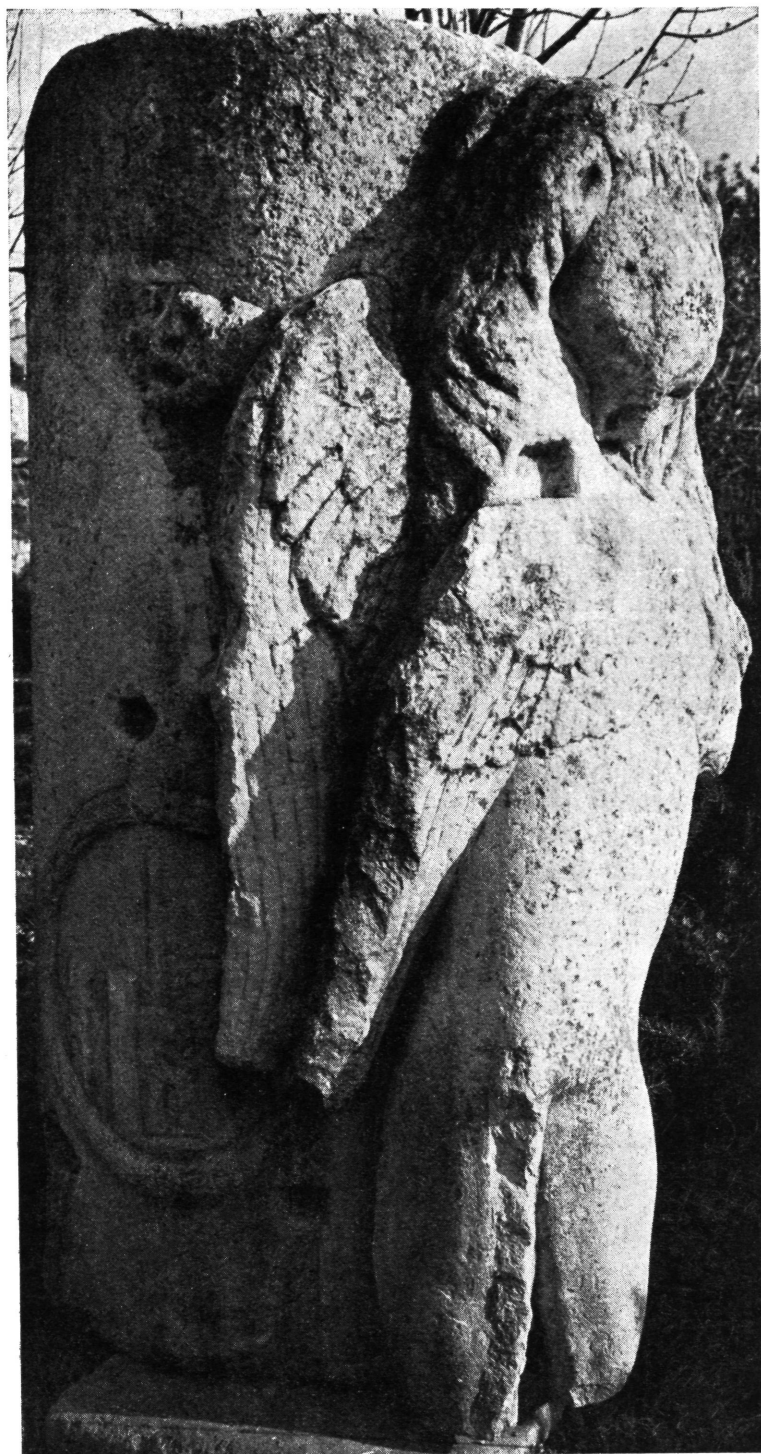
Sl. 4. Grb grada Splita iz vremena od 1441 do 1443 godine

Da je u Splitu više nego u ostalim dalmatinskim gradovima postojao običaj da se u gradske grbove unose i grbovi države, čiju vlast grad priznaje, svjedoči još jedan kameni gradski grb, koji se nalazi na rezervoaru za vodu u predjelu zvanom Trstenik, u istočnom dijelu splitskog polja. Tu na izvoru malog potoka među trstikama i smokvama stari grb djeluje prijatno i ako je daleko od gradskog okvira.

Relijefna kamena ploča (sl. 4) visoka je 61 cm, a široka 71 cm. Samo se po svojoj shemi razlikuje od dosadašnjih. Dvije jednospratne kule stoje odijeljeno uz zidine, svaka na posebnom podnožju. U prizemlju su im vrata, a u prvom spratu, koji je označen korničom, po jedan prozor. Vrh kula i zidina obrubljen je kruništem (*creneau*). U sredini su rastvorena gradska vrata, a na njima niz otvora, koji se protežu u gornjem dijelu pročelnog gradskog zida. Ti otvori potsjećaju na otvorenu južnu galeriju Dioklecijanove palače.¹⁶⁾ Zvonik ima tri sprata, donji ima veliki otvor, a gornji po dva prozora. Krov zvonika ima oblik šiljaste piramide. Sva vrata i otvori na zidinama, kulama i u zvoniku imaju šiljasti gotički luk. Krov zvonika nasvođen je niskom piramidom. Uz zvonik stoje dva grba gotičkog oblika. Vrijeme ih je oštetilo, ali ne toliko da ih se ne bi moglo prepoznati. Naredba mletačkog senata o brisanju grbova nije ih zatekla, vjerojatno zbog toga što su bili daleko od grada, u nenapučenom predjelu. Štit prvoga grba podijeljen je u dva vodoravna polja; u uglu gornjeg zbio se mletački lav sa knjigom, tip t. zv. *leone in moleca*. To je grb mletačke

¹⁶⁾ Slične otvore galerija ima od Jelića publiciran splitski grb u rukopisu kronike

Tome Arhidakona, vidi bilješku 15.

Sl. 5. Stup za mletačku zastavu u Splitu

obitelji Foscari. Grb u drugom uglu razdijeljen je u dva horizontalna polja; donje je prazno, a u gornjem se jedva raspoznaju tri zvijezde. To je grb mletačke obitelji Quirini.¹⁷⁾

Po grbovima tih mletačkih obitelji možemo dakle da datiramo ovaj gradski grb. Dalmatinski spomenici iz mletačkog doba imaju veoma često grbove dužda i gradskog kneza, koji su vladali u ono doba kad je dotični spomenik bio podignut. Prednji grb pripada duždu Franu Foscari, koji je upravljao mletačkom republikom od god. 1437. do 1457. U doba njegova duždevanja upravljao je, od god. 1441. do 1443., gradom Splitom knez Dimitrije Quirini,¹⁸⁾ čiji se grb nalazi u drugom uglu. Prema tome je jasno da ovaj gradski grb potiče između god. 1441. do 1443. Gotički stil reljefa potpuno se slaže sa tim vremenskim razmakom.

Nije međutim potpuno jasno da li je ovaj gradski grb bio napravljen za rezervoar na Trsteniku ili je kasnije tu bio prenesen i uzidan. To se pitanje nameće, jer okvir pročelnog zida rezervoara nije sagrađen u gotičkom stilu XV stoljeća, već velikim rustičnim kamenjem koje je tipično za barokni stil XVII, a i kasnijih stoljeća. Prema tome postoji nesuglasnost, po kojoj bi grb mogao da bude ovdje naknadno uzidan. U tom slučaju trstenički rezervoar ne bi bio sagrađen u doba splitskog kneza Dimitrija Quirini,¹⁹⁾ već sudeći po okviru zidova tek od XVII stoljeća dalje. Ali možda je barokni okvir postavljen naknadno pri pregradnji rezervoara. To bi jedino mogli da riješe arhivski dokumenti.

Poput ostalih dalmatinskih gradova i Split je na svom gradskom trgu imao kameni stup, na kojemu je bilo pričvršćeno koplje za mletačku zastavu. To je stalak zvan »štandarac« koji se i danas vidi nesamo u većim, već i u manjim mjestima, kao na pr. u Omišu, Kaštel Starome i u Nerežišću na otoku Braču. Dosada su se isticali kao najljepši stupovi gradova Korčule i Hvara, ali ih splitski po svojoj izvedbi nadvisuje.

Po bakrorezu tiskanom u Adamovoj knjizi²⁰⁾ znamo da se splitski štandarac nalazio pred gradskom vijećnicom, na današnjem Narodnom trgu, koji se je nekoć nazivao platea Sancti Laurentii. Nije poznato kada je bio odatle skinut i zbog čega je dospio pred novu splitsku biskupsku palaču, odakle je nedavno prenesen u splitski Arheološki muzej. Podnožje i kapitel stupa, koji se vide na bakrorezu Adamovog djela, nestali su, a sačuvao se glavni dio, okrugli stup visok 1.75 m, sa lavom u visokom reljefu (sl. 5).

Stup se slaže sa Adamovim bakrorezom. Na vrhu i u donjem dijelu vide se rupe za olovo i željezo, kojim su bili pričvršćeni ostali dijelovi, podnožje i

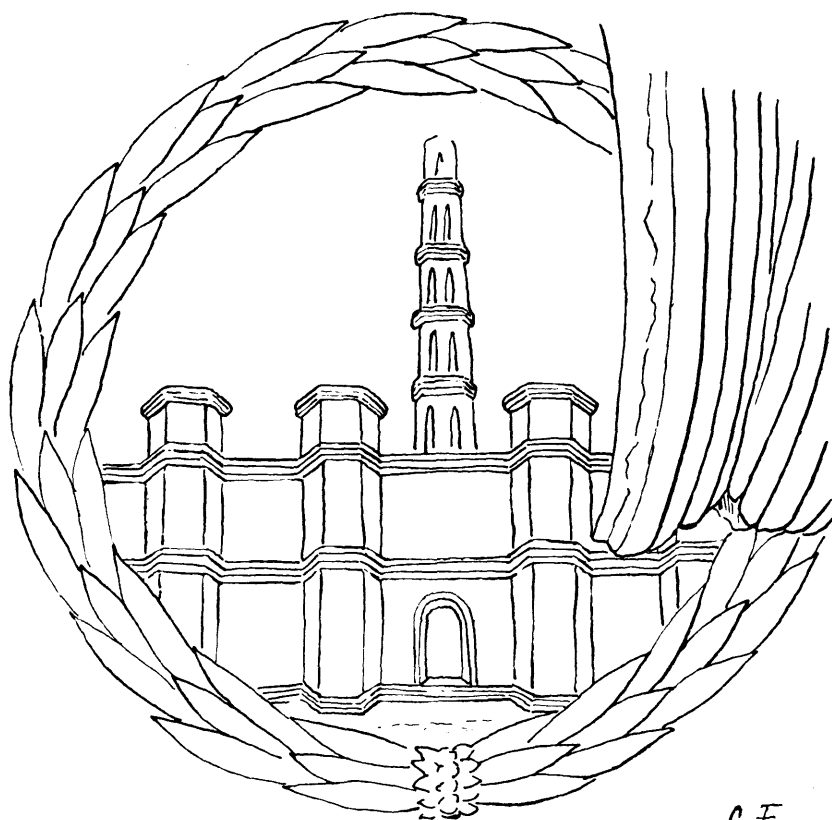
¹⁷⁾ Za mletačke grbove vidi Wagenseil J. C., *Der adriatische Löw*, Altdorf 1704. Još potpunije donosi mletačke plemićke grbove V. Coronelli u svojoj *Republica di Venezia* P. II.

¹⁸⁾ *Vjesnik za arheologiju i historiju dalmatinsku* XXX. p. 111 Split 1899.

¹⁹⁾ U splitskom Arheološkom muzeju nalazi se također jedan kameni grb obitelji Quirini. Budući je to reljef gotičkog stila, mogli bismo ga pripisati također gradskom knezu Dimitriju Quirini.

²⁰⁾ O. c. tabla XVII.

kapitel. Sa stražnje je strane vertikalni duboki žlijeb sa željeznim kopčama za drveno koplje zastave. Uz obli stup propinje se u uspravnom stavu krilati lav, simbol mletačke republike.²¹⁾ Svečeva životinja šapom pritiska rastvorenu knjigu sa uobičajenim natpisom: PAX TIBI MARCE EVANGELISTA MEVS, ispisanim u klasičnoj kapitali. Tekst natpisa nije potpun, jer ga skriva lavlja

Sl. 6. Grb grada Splita iz XVI stoljeća

šapa. Uz lava su na donjem dijelu stupa dva reljefna grba okružena lovorovim vijencem. Sa prednje strane je štit grba u obliku t. zv. konjske glave, uobičajen u renesansnom stilu. Znakovi grba našalost su otučeni. Bio je to sigurno grb gradskog kneza, koji je podigao stup.

Sa stražnje strane lava nalazi se reljefni grb grada Splita. Lovorov vijenac formira medaljon, u kojem je slika grada. Četiri vitke kule oktogonalnog oblika bez ikakvog otvora povezane su zidinama i opasane profiliranim kornizima; jednu sakrivaju lavlja krila. Nad gradskim vratima, sred grada, diže se

²¹⁾ Možda je zadarski štandarac sličio splitskom, jer u opisu koji se sačuvao veli se za zadarski štandarac, koji je nestao: »un

pedestallo di pietra abbracciato da un leone» (Sabalich, *Quida di Zara*, p. 392).

vitki zvonik sa pet spratova koji se, odijeljeni profiliranim pojasima, suzuju prema vrhu. Relijef je, osobito zvonik, oštećen, pa ga radi jasnije slike donosim u crtežu (sl. 6).

Nije nam poznata godina kada je stup napravljen, ali sudeći po stilu zrele renesanse, koja se u Splitu razvija u prvoj polovici XVI stoljeća, a koja se na reljefu stupa potpuno ispoljava, možemo ga datirati u to doba.

Štandarac svojim visokim reljefom lava najveći je spomenik renesansne skulpture u Splitu. Lav sv. Marka vješto je komponiran, prirodno i živo postavljen uz stup. Okrenut glavom prema gledaocu čini se kao da na njega reži, čuvajući barjak republike. Premda je reljef znatno oštećen, ipak se još može da primijeti finoća izvedbe. Isto kao što je dobro riješio prostorni problem, postavljajući životinju slobodno u prostor, renesansni majstor je fino modelirao gipko lavlje tijelo i vješto obradio detalje: lišće vijenaca, krila lava, stranice i kopču knjige. Grad pak, iako je izrađen u malom reljefu, djeluje monumentalno. Nema nepotrebitih detalja, prozora i zupčastih kruništa, a sklop gradskih zidina prikazan je cjelovito. U svemu tomu osjeća se čistoća shvaćanja i vještina renesansnog dlijeta, pa pored historijske vrijednosti, splitski štandarac ima vrijednost umjetničkog djela.

SPLIT

CVITO FISKOVIĆ